

Kyrkoordningen är ingen klippbok

»Förståelsen, respekten och lojaliteten mot kyrkoordningen är inte så god«

Karolinska institutet, Riksrevisionen och Svenska kyrkan. Vad har dessa tre institutioner gemensamt? Jo, de har alla under lång tid åtnjutit stort förtroende och respekt i Sverige. De har alla verkat inom vitt skilda områden men haft det gemensamt att de varit respekterade för sin integritet och professionalism. Folk har med förtroende kunnat lita på dem. Under det senaste året har alla tre institutioner skakats av skandaler som allvarligt skadat deras anseende. Vi känner till dessa skandaler alltför väl. Svenska kyrkan har skakats av reseskandaler som gjort att väldigt många nu lämnar kyrkan. I debatten kring skandalerna har det oftast ropats på nya regler som ska styra upp verksamheterna. I många fall har reglerna funnits där men både på individ- och organisationsnivå har man medvetet och ibland på grund av bristande interna rutiner inte brytt sig om de ordningar som finns. Nu försöker man lappa ihop det trasiga. Flotta och mycket dyra advokatbyråer hyrs in för att utreda och genomlysa och nya utredningar sätts i sjön hela tiden för att försöka återställa ett skamfilat rykte. En och annan tjänsteman och chef får sparken.

Svenska kyrkan har som organisation att följa många av de lagar och regler som gäller för samhället i övrigt om det nu gäller arbetsmiljö, bokföring, ekonomi och mycket annat. Men så har också kyrkan det interna regelverket som återfinns i kyrkoordningen. Kyrkoordningen är en del men vi har också hur kyrkans lära uttrycks och formuleras i bland annat gudstjänstböcker och andra nutida dokument som kyrkan bejakat. När det gäller kyrkoordningen finns det inte så många sanktioner att ta till om man som individ eller församling inte följer den. De instrument som finns är aningen trubbiga och det är ofta en lång väg fram innan de används. Mycket handlar faktiskt om lojalitet mot det vi kommit överens om genom de demokratiska beslutsvägar vi har. Det gäller inte bara rent administrativa frågor utan även vår kyrkas tro och bekännelse och hur den tolkas och hålls levande i varje tid.

Det finns vägar som vi som kyrka beslutat om för hur vi ska kunna påverka så att tro och teologi är just något levande och inte stelnar till och bara blir till tomma och döda ord. Redan vid relationsändringen från staten år 2000 fanns det farhågor om att efterföljelsen av kyrkoordningen skulle luckras upp. Skriften finns tydligt i dag på väggen. Förståelsen, respekten och lojaliteten mot kyrkoordningen är inte så god som den borde vara. Som präster, diakoner och biskopar lovar vi att följa kyrkans ordning i våra vigningslöften. Vi står där på vigningsdagen nervösa och rörda och lovar— men hur blir det sedan? Vad var det nu vi lovade? Kyrkoordningen är ingen klippbok där vi kan klippa ut de stycken vi tycker verkar bra och sedan strunta i andra delar. Genom den av Sveriges riksdag antagna *Lagen om Svenska kyrkan* så har kyrkomötet rätt att besluta om de regler som ska gälla för Svenska kyrkan. Kyrkoordningen har på så sätt stöd i lag. Vi har faktiskt gemensamt och demokratiskt beslutat om hur det ska vara med mycket i kyrkan. Detta gäller även viktiga läro- och bekännelsefrågor. Ändå är det förvånansvärt många präster och andra i vinningstjänsten som ställer sig utanför hela denna demokratiska struktur och använder präst-ämbetet och i bland också sitt biskopsämbete till att begabba och bespotta den egna organisationen för dess njugghet och ljumhet i trosfrågor. Vägar finns för att påverka men ställer man sig hela tiden utanför den ordning som finns så blir det också svårt att nå goda resultat. Det kan istället leda till att organisationen som helhet slits sönder av alltmera hätska påhopp i sociala media och på andra håll.

GÖRAN LUNDSTEDT

